

'Opvangtehuis voor (bijna) vergeten kunstenaars in Antwerpen' Ludo Bekkers

In Antwerpen heeft het Maurice Verbaet Art Center (mvAc) een museum geopend over naoorlogse Belgische kunstenaars die uit de spots zijn verdwenen maar een duidelijke brug hebben gelegd naar latere evoluties.

In Los Angeles (VS) opende onlangs The Broad, een particulier museum, initiatief van de 82-jarige Eli Broad, een schatrijke ondernemer die, bijgestaan door zijn echtgenote Edythe al decennia lang moderne kunst verzamelde en die collectie nu onderbracht in een eigen museum. Het wordt een concurrent van het Los Angeles County Museum of Art (LACMA) en het stedelijk museum voor moderne kunst (MOCA) waarin Broad nochtans een belangrijke rol speelde als mecenas en bestuurslid. Alle vergelijkingen in acht genomen opende in Antwerpen het Maurice Verbaet Art Center (mvAc) een museum op initiatief van het verzamelaarsrechtspaar Caroline en Maurice Verbaet. Zij zijn in België niet de enigen die dergelijke stap zetten. De Verbeke Fondation in Kemzeke, de Collection Vanmoerkerke in Oostende, de Herbert Foundation in Gent en nog een aantal andere stichtingen gingen het idee van Verbaet vooraf. Maar er is toch wel een duidelijk verschil. Hij begon al vrij jong te verzamelen, stap voor stap, en concentreerde zich op de Belgische kunst die nog betaalbaar was. Dat het een exemplarische collectie was kon men in 2012 nog zien toen ze (gedeeltelijk) getoond werd in het Museum van Elsene. Met meer dan 200 werken van hoge kwaliteit kreeg de toeschouwer een panorama te zien van het begin van de 20e eeuw tot het begin van de Tweede Wereldoorlog. Ondanks het grote succes (en misschien net daardoor) begonnen Maurice en Caroline Verbaet te overleggen hoe het nu verder moest. Dit denkproces leidde tot een radicale beslissing, de werken van voor 1940 zouden worden van de hand gedaan en de kompasnaald zou gericht worden op de Belgische kunst van de naoorlogse jaren. En die wordt gerepresenteerd door kunstenaars die uit de spots waren verdwenen maar een duidelijke brug hebben gelegd naar latere evoluties.

duidelijke brug hebben gelegd naar latere evoluties.

Alle vergelijkingen in acht genomen opende in Antwerpen het Maurice Verbaet Art Center (mvAc) een museum op initiatief van het verzamelaarsrechtspaar Caroline en Maurice Verbaet. Zij zijn in België niet de enigen die dergelijke stap zetten. De Verbeke Fondation in Kemzeke, de Collection Vanmoerkerke in Oostende, de Herbert Foundation in Gent en nog een aantal andere stichtingen gingen het idee van Verbaet vooraf. Maar er is toch wel een duidelijk verschil. Hij begon al vrij jong te verzamelen, stap voor stap, en concentreerde zich op de Belgische kunst die nog betaalbaar was. Dat het een exemplarische collectie was kon men in 2012 nog zien toen ze (gedeeltelijk) getoond werd in het Museum van Elsene. Met meer dan 200 werken van hoge kwaliteit kreeg de toeschouwer een panorama te zien van het begin van de 20e eeuw tot het begin van de Tweede Wereldoorlog. Ondanks het grote succes (en misschien net daardoor) begonnen Maurice

Dertig glorieuze jaren

Het Maurice Verbaet Art Center opent zijn deuren

Maandenlang ging in Antwerpen het gerucht dat er een nieuw museum zou openen. Dat was niet uit de lucht gegrepen. Al gaat het niet om een museum in de strikte, klassieke zin van het woord. Vanaf september biedt het befaamde gebouw van de voormalige Antwerpse Waterwerken op de Mechelsesteenweg onderdak aan het Maurice Verbaet Art Center. Focus van de collectie? De Belgische plastische kunsten van 1945 tot 1975, de zogenaamde dertig glorieuze jaren, *Les Trente Glorieuses*.

Bij het begin van het gesprek vertelt Verbaet hoe hij, toen hij nog op de schoolbanken zat, zijn moeder naar veilinghuizen stuurde om te bieden op de werken die hij in catalogi had uitgezocht. De naturel waarmee hij de anekdote vertelt, is opvallend. Alsof iedere tiener zijn moeder vraagt om veilinghuizen te bezoeken.

In die tijd had hij vooral oog voor werken van Belgische kunstenaars uit het begin van de twintigste eeuw. Die waren voor hem, een jongeman met een bescheiden beurs, betaalbaar. Geleidelijk aan bouwde hij een echte verzameling op, al was hij zich daar niet meteen van bewust. 'In het begin voelde ik me zeker geen verzamelaar. Het was een drang, een passie. Als ik mooie dingen zag, probeerde ik die te kopen.' Veel later pas, onder meer door gesprekken met museumdirecteuren, werd Verbaet er zich van bewust dat hij een echte verzamelaar was. 'Men vertelde me dat ik in de loop der jaren een belangrijke collectie Belgische kunst had opgebouwd.'

Samen met zijn echtgenote Caroline, de vrouw met wie hij sinds 1989 de

passie voor plastische kunsten deelt, presenteerde Verbaet in 2012 tweehonderd werken uit zijn verzameling in het Museum van Elsene. Het was een indrukwekkend overzicht van een eeuw moderne kunst in België. Voor Maurice en Caroline was het ook een ijkpunt, dat leidde tot reflectie en de voedingsbodem vormde voor een nieuw, groots plan.

Tournez la page

Ongeveer een jaar geleden maakte Verbaet een radicale keuze. Overnachts besloot hij alle vooroorlogse kunst uit de collectie te verkopen. Meer dan vijfhonderd werken – van symbolisten als Spilliaert, Minne en Rops, maar ook van impressionisten, dadaïsten, kunstenaars van de Latemse School, avant-gardekunstenaars, Ensor ... – gingen onder

'Ik heb mijn vrouw om toestemming gevraagd. Maar ik weet niet of ze goed wakker was'

